

Kırkıncı Ayetin Gizli Tarihi - Yirmi Sekiz Numarası

Hezekiel Dokuzuncu Bölüm

Jeff Pippenger

2026-08-22

İlham uyarınca, ilham söz konusu olduğunda, “her olgunun bir önemi vardır” ve “her ilkenin bir önemi vardır.”

“Kutsal Kitap, insanların gerek bu hayata gerekse gelecek hayata uygun hâle gelebilmeleri için anlamaları gereken bütün ilkeleri içerir. Ve bu ilkeler herkes tarafından anlaşılabilir. Öğretisini takdir eden bir ruha sahip olan hiç kimse, Kutsal Kitap’tan tek bir bölümü bile ondan kendisine yararlı bir düşünce kazanmadan okuyamaz. Ne var ki, Kutsal Kitap’ın en değerli öğretisi ara sıra ya da bağlantısız bir incelemeyle elde edilemez. Onun büyük hakikat sistemi, aceleci ya da dikkatsiz okuyucunun fark edebileceği şekilde sunulmamıştır. Hazinelelerinin birçoğu yüzeyin çok derininde bulunur ve ancak özenli araştırma ve sürekli çabayla elde edilebilir. Büyük bütünü oluşturan hakikatler araştırılıp bulunmalı ve ‘orada biraz, burada biraz’ toplanmalıdır.” Yeşaya 28:10.

“Böylece araştırılıp bir araya getirildiklerinde, birbirlerine bütünüyle uygun düştükleri görülecektir. Her Müjde diğerlerinin bir tamamlayıcısıdır; her peygamberlik başka birinin açıklamasıdır; her hakikat başka bir hakikatin gelişimidir. Yahudi düzeninin tipleri Müjde aracılığıyla açıklığa kavuşur. Tanrı’nın sözündeki her ilkenin kendine özgü bir yeri, her olgunun da bir anlam ve ilgisi vardır. Ve tasarımıyla ve icrasıyla bu bütünlüklü yapı, Müellifine tanıklık eder. Böylesi bir yapıyı Sonsuz Olan’ın zihninden başka hiçbir zihin ne tasarlayabilir ne de şekillendirebilirdi.” Education, 123.

İşin gerçeği şudur ki, İbranice “ereb boqer” ifadesi Kutsal Kitap’ta sekiz kez geçmektedir. Daniel 8:14’te “günler” olarak çevrilmesi istisna olmak üzere, her zaman “akşam ve sabah” şeklinde tercüme edilmiştir. İlham’a göre on dördüncü ayet, “Advent imanının temeli ve merkezi sütunu”dur.

“Diğerlerinin hepsinden daha fazla, Advent imanının hem temeli hem de merkezi sütunu olan Kutsal Yazı, şu beyandı: ‘İki bin üç yüz akşama ve sabaha kadar; o zaman kutsal yer temizlenecektir.’ [Daniel 8:14.]” Büyük Mücadele, 409.

Dolayısıyla gerçek şudur ki, ayetteki “günler”, o İbranice ifadenin kullanıldığı yedi kez içindeki sekizinci zamandır. Ve Tanrı’nın Kral James çevirisinin mütercimlerine yönelik peygamberî yönlendirmesinin Kutsal Kitap’taki olgusu, sekizincinin yedinin içinde oluşuna dair kutsal muammayı, sekizinci bölümdeki iki görüden birini temsil eden ayetle bilerek ilişkilendirmiştir. Sekizinci bölümde “görü” diye çevrilen sözcüklerden biri İbranice “chazon”, diğeri ise “mareh”dir. “Mareh” görünüş demektir ve “mareh” görüşü, Mesih’in Tanrı’nın peygamberî Sözü’ndeki görünüşünün görüşüdür. Daniel 8:14’teki “mareh” görüşü, Mesih’in 22 Ekim 1844 tarihinde ortaya

çıkıp ansızın Kendi mabedine geleceğini belirler. Bütün bu hakikatler olgudur ve bunlar, merkezi sütun olan ayet üzerinde belirleyici bir etkiye sahiptir; merkezi sütun ise 22 Ekim 1844 tarihinde yerine gelmiş bir öğreti ya da bir peygamberlik değildir; gerçek şu ki, ayet Mesih'tir, merkezi sütun.

“Bu ümitsizlik hâli içindeyken, zihnim üzerinde derin bir tesir bırakan bir rüya gördüm. Rüyamda, birçok kişinin akın ettiği bir mabet gördüm. Zaman sona erdiğinde ancak o mabede sığınanlar kurtulacaktı; dışarıda kalanların hepsi sonsuza dek mahvolacaktı. Dışarıda bulunan, çeşitli yollarında yürüyüp giden kalabalıklar, mabede girenlerle alay ediyor, onları küçümsüyor ve bu güvenlik planının kurnazca bir aldatmaca olduğunu, aslında sakınılacak hiçbir tehlikenin bulunmadığını söylüyorlardı. Hatta bazılarının, surların içine koşarak girmelerini engellemek için onları tutup alıkoydular.”

“Alaya alınmaktan korktuğum için, kalabalık dağılıncaya yahut onların dikkatini çekmeden içeri girebilinceye dek beklemenin en iyisi olacağını düşündüm. Fakat sayı azalacağına arttı; çok geç kalmaktan korkarak evimden aceleyle çıktım ve kalabalığın arasından ilerledim. Tapınağa ulaşma kaygım içinde, etrafımı saran kalabalığı ne fark ettim ne de ona aldıldım.

Binaya girdiğimde, engin mabedin tek bir muazzam sütunla desteklendiğini gördüm; bu sütuna parçalanmış ve kanlar içinde kalmış bir kuzu bağlanmıştı. Orada bulunan bizler, bu kuzunun bizim hesabımıza parçalanıp ezildiğini biliyor gibiydik. Mabede giren herkes onun önüne gelmeli ve günahlarını itiraf etmeliydi. Kuzunun tam önünde yüksekçe oturaklar vardı; bunların üzerinde, son derece mutlu görünen bir topluluk oturuyordu. Yüzlerine göğün nuru parlıyor gibiydi; Tanrı'yı övüyor ve meleklerin musikisi gibi gelen sevinç dolu şükran ilahileri söylüyorlardı. Bunlar, kuzunun önüne gelmiş, günahlarını itiraf etmiş, bağışlanmayı almış ve şimdi sevinçli bir olayın gerçekleşmesini neşeli bir beklentiyle beklemekte olan kimselerdi.

“Binaya girdikten sonra bile üzerime bir korku çöktü; bu insanların önünde kendimi alçaltmam gerektiği düşüncesi bana bir utanç duygusu verdi; fakat sanki ileriye doğru gitmeye mecbur bırakılmış gibiydim ve kuzu ile yüz yüze gelmek için sütunun etrafında yavaş yavaş ilerliyordum ki, birden bir boru çaldı, tapınak sarsıldı, toplanmış azizlerden zafer haykırırları yükseldi, dehşet verici bir parlaklık binayı aydınlattı; sonra her yer koyu bir karanlığa gömüldü. O mutlu insanların hepsi o parlaklıkla birlikte gözden kayboldu ve ben gecenin sessiz dehşeti içinde yapayalnız kaldım.”

“Zihinsel ıstırap içinde uyandım ve gördüklerimin bir rüya olduğuna kendimi güçlkle ikna edebildim. Bana öyle geliyordu ki kaderim belirlenmişti; Rab'bin Ruhu beni terk etmişti ve bir daha asla geri dönmeyecekti.” Experience and Teachings, 24, 25.

Şimdi, mabede girip ardından günahlarımızı itiraf ederek O'nun aklanışının bereketini güvence altına alıp almayacağımız hususunda sınanmaktayız. Mabede girmeye yönelik bu son çağrı, bireysel girişimizi engellemek için konulmuş engellerle çevrilidir; fakat şimdi tereddüt edecek olursak, “gecenin sessiz dehşeti içinde yapayalnız bırakılacağız.” Ancak anlatmak istediğim yalnızca bu değildir.

Bu en önemli ayetin üzerine, “days” kelimesinin ayrımı dâhil edilerek maksatlı bir vurgu konulmuştur; bu kelime, sekizin yediden olduğuna dair peygamberlik bilmecesini de beraberinde taşır; bu bilmece, yüz kırk dört binin mühürlenme zamanındaki tekerleklerden biridir. Mühürlenme döneminde, Kutsal Kitap peygamberliğinin altıncı krallığındaki Protestan boynuz ile Cumhuriyetçi boynuz, sekizin yediden olduğu bilmecesini her ikisi de yerine getirecektir. Sonun zamanı olan 1989’dan bu yana geçen sekiz başkan içinde, Trump altıncı krallığın altıncı kralı oldu ve ikinci dönemini kazandıktan sonra yediden olan sekizinci oldu. Birleşik Devletler’in 313 yılında Milano Fermanı’nı tekrarlaması eyleminde, yüz kırk dört binin Laodikya hareketi, yüz kırk dört binin Filadelfiya hareketi olacaktır. Mühürlenme zamanı, papalığın ölümcül yarasının iyileştiği Pazar yasasında sona erer ve böylece o, Vahiy on yedinin bilmecesini, yediden olan sekiz olarak yerine getirir. İbranice bir ifadede temsil edilen tek bir olgu, İngilizcede tek bir kelime olarak; yüz kırk dört binin mühürlenme zamanında yargının açılışını belirleyen ayeti, yargının kapanışını belirleyen ayetin içine getirir.

Her olgunun kendine özgü bir yeri vardır ve Yeni Ahit’te bir “sayı”nın başka bir “sayı” ile sayısal bir kuruluş oluşturduğu yalnızca bir ifade, Eski Ahit’te ise yalnızca iki ifade vardır. “Sayısal kuruluş”un alfası Tekvin’dedir.

Eğer Kayın’ın öcü yedi kat alınacaksa, doğrusu Lamek’inki yetmiş yedi kat alınacaktır.
Yaratılış 4:24.

Omega’nın “sayısal yapısı” Matta’dadır.

Bunun üzerine Petrus O’na gelip dedi: Ya Rab, kardeşim bana karşı kaç kez günah işlerse onu bağışlayayım? Yedi kereye kadar mı? İsa ona dedi: Sana yedi kereye kadar demiyorum; fakat yetmiş kere yedi kereye kadar. Matta 18:21, 22.

Bu pasajlar, Kutsal Kitap’ta bir sayının başka bir sayıyla çarpılmasının belirtildiği ilk ve son örneği temsil eder. Sayılar çoktur; ancak Yaratılış’ın alfası ile Matta’nın omegası özdeş sayısal yapıya sahiptir ve aynı iki sayıyı, yani “yedi” ile “yetmiş”i kullanırlar.

Alfa ile omega arasında; bu sayısal yapının bulunduğu orta kısım ve tek diğer yer Levililer yirmi beştedir. Orada iki sayı “yedi” ve “yetmiş” değil, “yedi kere yedi yıl”dır.

Ve kendin için yedi yıl şabbatı, yedi kere yedi yıl sayacaksın; ve yedi yıl şabbatının süresi sana kırk dokuz yıl olacaktır. Levililer 25:8.

Ortak sayısal yapı bir kez daha ‘yedi’ sayısını kullanmakta, fakat ‘yetmiş’ sayısını kullanmamaktadır. Onun yer aldığı bölüm, itaate yönelik bir bereketi ve aynı zamanda itaatsizliğe yönelik bir laneti içermektedir. Kölelerin serbest bırakılması ve toprağın eski sahiplerine iade edilmesine ilişkin bereketler, Levililer kitabının yirmi altıncı bölümünde dört kez zikredilen yedi kat ceza lanetiyle karşıtlık içindedir. Bu bereket, toprağın dinlendiği yıllarda Rab’bin sağlayışını ve Yovel yılında iki kat bereketi kapsamakta; yirmi altıncı bölümdeki lanet ise bu iki bölümün antlaşma uyarısındaki karşılığı olmaktadır.

Orta sayısal yapı Levililer 25:8’de görünür (“yedi kerre yedi yıl”). Bu, derhâl Levililer 26’daki dört katlı “yedi kez” yargısıyla eşleştirilir. Böylece orta sayısal yapı, Levililer kitabında iki katlı bir tanıklık oluşturarak hem bir bereketi hem de bir laneti temsil eder. Gerek Yubil’in bereketinin gerekse lanetinin sayısal yapıları, Lamek’in yargısı ile İsa’nın deneme süresinin sınırını belirlemesi arasına yerleştirilmiştir. Bu üçünün tümü birlikte, sona erdiğinde bir sınıfın mübarek ve bir sınıfın lanetli olarak ortaya çıkacağı bir deneme süresi sınırını tanımlamaktadır. Birinci ve üçüncü meleşin mesajlarını temsil eden alfa ve omega, deneme süresinin simgesi olarak dört yüz doksanı belirlemektedir. Bu, Yubil’in laneti ya da bereketiyle birleştirildiğinde, Hezekiel birinci bölüm birinci ayetin Hezekiel’i on yedinci Yubil döngüsünün otuzuncu yılına yerleştirdiği incelemeye yaklaşırken, olgular önem kazanmaktadır.

O Jübile döngüsü MÖ 573 yılının 22 Ekim’inde sona erdi ve yalnızca 22 Ekim 1844’ü değil, aynı zamanda yakında gelecek olan Pazar yasasını da simgeledi. Şimdi 2026 yılındayız ve bu, yetmişinci Jübile döngüsünün kırk yedinci yılıdır. Bu Jübile döngüsü, Hezekiel’in otuzuncu yılda durduğu “on yedinci” Jübile döngüsüyle simgelenmiştir. O, tapınakta duruyordu; bu da, 22 Ekim 1844’ten sonra sadıkların yaptığı gibi, yargının sonunda imanla En Kutsal Yer’e girmiş olan yüz kırk dört bini temsil ediyordu. Hezekiel’in birinci bölüm birinci ayette peygamberlik tarihindeki bulunduğu yerin “olgusunu” gözden kaçırmak, kendi “istikametini” yitirmektir.

Hezekiel, Kebar Irmağı yanında kendisine verilen Rabbin yüceliğini gördükten sonra, Daniel, Yeşaya ve Yuhanna gibi toprağa kadar alçaltıldı. Ardından bu dört örneğin tümü, görmeyecek ve işitmeyecek bir kiliseye mesajı iletecek olanların meshedilişine ilişkin unsurlar sunar.

Hezekiel kitabında Yerusâlim’e ilişkin altı tarih vardır. Daha önce birinci ve son tarihleri, birinci bölümün birinci ve ikinci ayetlerinde, ardından kırkinci bölümün birinci ayetinde ele almıştık. Sekizinci bölümün birinci ayetinde bulunan ikinci tarihi de ele aldım; ancak bunu yalnızca simgesel temsili içinde ele aldım, Yerusâlim’in kuşatılması ve yıkılışıyla bağlantısını kurarak yerini belirlemedim; oysa bütün kitap o eksen etrafında dönmektedir. Yerusâlim, MÖ 586/585’in sonunda yıkıldı. Ve Hezekiel 33:21’de bir kaçak, Yerusâlim’in düşüşü haberini getirir.

Ve sürgünlüğümüzün on ikinci yılında, onuncu ayda, ayın beşinci gününde, Yerusâlim’den kaçıp kurtulmuş olan biri bana gelip, “Kent vuruldu” dedi. Rabbin eli, kaçıp kurtulan o adam gelmeden önce, akşamleyin üzerimdeydi; sabaha karşı yanıma gelinceye dek ağzımı açmıştı; böylece ağzım açıldı ve artık dilsiz değildim. Hezekiel 33:21, 22.

Şehrin vurulduğu on ikinci yılda, Hezekiel artık kendi iradesiyle konuşmakta serbesttir. Hezekiel sekizinci bölümdeki görüm altıncı yıldaydı; dolayısıyla bu, şehrin vurulmasından yaklaşık altı yıl öncedir.

Ve altıncı yılda, altıncı ayda, ayın beşinci gününde, ben evimde otururken ve Yahuda’nın ihtiyarları önümde oturlarken, orada Rab Yehova’nın eli üzerime indi. Hezekiel 8:1.

Ertesi yıl, yani yedinci yılda, ihtiyarlar Rab’be danışmak üzere Hezekiel’i aradılar.

Ve yedinci yılda, beşinci ayın onuncu gününde, İsrail ihtiyarlarından bazıları RAB’be danışmak üzere geldiler ve önümde oturdular. Hezekiel 20:1.

Sonra dokuzuncu yılda, bir buçuk yıllık kuşatma başladı.

Yine dokuzuncu yılda, onuncu ayda, ayın onuncu gününde, RAB’bin sözü bana geldi; şöyle dedi: “İnsanoğlu, bu günün adını, tam da bu günün adını yaz; Babil kralı tam da bu gün Yeruşalim’e karşı harekete geçti.” Hezekiel 24:1, 2.

Bu tarihlerin her biri son günlerin belirli işaret taşlarını temsil eder; zira Pavlus, eski İsrail’in dünyanın son çağında yaşayanlar için bir örnek olduğunu söyler.

Bütün bu şeyler onlara ibret örnekleri olarak vuku buldu; ve çağların sonunun eriştiği bizlerin uyarılması için yazıldı. Bu nedenle, ayakta durduğunu sanan kişi düşmemeye dikkat etsin. 1 Korintliler 10:11, 12.

Yeruşalim’i ilgilendiren altı tarihin tamamı, birinci bölüm birinci ayetteki ilk tarih ile kırkinci bölüm birinci ayette bulunan son tarih arasında yer alır. Bu iki tarih, birinci bölümdeki beşinci yılı —MÖ 592’yi— ve kırkinci bölümdeki yirmi beşinci yılı —MÖ 573’ü— belirler. Satır üzerine satır düzeyinde Hezekiel’in Mısır için bir hattı vardır; buna Sur’a ilişkin gönderme de dâhildir; ayrıca Yeruşalim için de bir hattı vardır. Mısır hattının yedi doğrudan yol işareti vardır (Sur dâhil edildiğinde) ve Yeruşalim’in altı tane vardır. Bu iki hatla birlikte Yoşiya’nın hattı ve on yedinci Yubil döngüsü de bulunmaktadır. Bununla birlikte, doğrudan bir tarih olmaksızın tasvir edilen hat dördüncü bölümde bulunur ve dördüncü bölümün hattı, Hezekiel’in En Kutsal Yer’e baktığında gördüğü tekerleklerin birkaçına sahiptir. Ayrıca birçok simgesel gerçekle de yüklüdür.

430

Dört yüz otuz sayısı ebedî antlaşmayı temsil eder ve Hezekiel dördüncü bölümde Rab tarafından, dört yüz otuz sayısını da içeren yaşayan bir mesel olarak kullanılmaktadır.

Sen de, ey insanoğlu, bir kiremit al, onu önüne koy ve üzerine şehri, yani Yeruşalim’i tasvir et. Ona karşı kuşatma kur, ona karşı bir hisar yap, ona karşı bir toprak yığnağı yükselt; ona karşı ordugâhı da kur ve çevresine koçbaşları yerleştir. Ayrıca kendine demir bir sac al ve onu kendinle şehir arasına demirden bir duvar olarak koy; yüzünü ona karşı çevir; şehir kuşatılacak ve sen de ona karşı kuşatma kuracaksın. Bu, İsrail evi için bir alâmet olacaktır. Sen de sol yanın üzerine yat ve İsrail evinin suçunu onun üzerine yüklen; üzerinde yatacağın günlerin sayısına göre onların suçunu taşıyacaksın. Çünkü onların suç yıllarını, günlerin sayısına göre, yani üç yüz doksan günü senin üzerine koydum; böylece İsrail evinin suçunu taşıyacaksın. Ve bunları tamamladığında, tekrar sağ yanın üzerine yat; Yahuda evinin suçunu kırk gün taşıyacaksın: sana her bir günü bir yıl olarak tayin ettim. Bu nedenle yüzünü Yeruşalim kuşatmasına doğru çevir; kolun açılmış olacak ve ona karşı peygamberlik edeceksin. Ve işte, senin üzerine bağlar koyacağım; kuşatmanın günlerini bitirinceye dek bir yandan öbür yana dönemeyeceksin. Hezekiel 4:1–8.

Hezekiel’in resmettiği üzere Yeruşalim kuşatması bir “işaret”tir; tıpkı MS 66 yılında Cestius’un Yeruşalim’e karşı gerçekleştirdiği kuşatma gibi. Sister White, İsa’nın Yeruşalim’in yıkımını işaret etmesi üzerine yaptığı yorumda, Yeruşalim’in yıkılışının “doğrudan” gerçekleşmesinin son günlerde olduğunu bildirir. Nebukadnessar ve Cestius tarafından temsil edilen iki tanık üzerindeki

yıkım işareti, kuşatma işaretinin yaklaşan Pazar yasasının işareti olduğunu ortaya koymaktadır.

Bir Gün Bir Yıl İçin

İncelediğimiz pasajda, birinci ve ikinci meleğin mesajlarının temel hareketinde William Miller’ın peygamberlik yorumunun başat kuralına ilişkin omega düzeyinde Kutsal Kitap referansını da görmekteyiz. Gün için bir yıl ilkesinin alfası da aynı zamanda bir omega simgesiydi; zira gün için bir yıl ilkesinin alfası, Sayılar kitabında İsrail’in başarısız olduğu onuncu ve son sınama olarak ortaya konulmuştu; bu da, çölde kırk yıl süren dolaşmaları boyunca çölde ölüme uğramalarını kendi üzerlerine getirmişti.

Ve çocuklarınız kırk yıl çölde dolaşacak ve zinakârlıklarınızın cezasını taşıyacak; ta ki cesetleriniz çölde tükeninceye dek. Ülkeyi araştırdığınız günlerin sayısına göre, yani kırk günün her günü bir yıl sayılarak, günahlarınızın cezasını kırk yıl taşıyacaksınız ve bana karşı dönmüş olmanın ne demek olduğunu bileceksiniz. Ben, RAB, söyledim; bana karşı bir araya toplanmış olan bu kötü topluluğun tümüne bunu mutlaka yapacağım: bu çölde yok olacaklar ve orada öleceklerdir. Sayılar 14:33–35.

Kızıldeniz’den geçişle başlayan on aşamalı sınanma sürecinin son isyanında gün-yıl ilkesinin belirlenmiş olması ve aynı ilkenin Yeruşalim kuşatılıp yıkılmak üzereyken yeniden ilan edilmesiyle ilgili peygamberlik anlamları, incelemekte olduğumuz bölüme, “kuşatma”nın “alâmet” olmasının öneminde olduğu gibi, anlaşılmalı ve uygulanmalıdır.

Yeruşalim’in “kuşatılması”nın alâmet olarak kullanılmasında bir araya getirilen tarih çizgisi tanınmalıdır; çünkü bu, tabir caizse bir “aks” hâline gelir ve mecazî olarak kuşatma alâmetine birçok parmak bağlanmıştır. Kuşatma alâmeti, belki de Hezekiel’deki en önemli pasajdır ve bu alâmet, Yahuda oymağının Aslanı’nın, Hezekiel’e ilk bakışta kargaşa gibi görünen şeyden kemali ortaya çıkarmasına imkân verir. Kuşatmanın “alâmeti”, bir güne karşılık bir yıl ilkesi ve kuşatmanın bir araya getirdiği peygamberlik çizgileri, dört yüz otuzun ebedî antlaşmayı temsil ettiği bağlam içinde ele alınmalıdır.

Antlaşma

Ve Abram’a dedi: Kesin olarak bil ki, senin zürriyetin kendilerine ait olmayan bir ülkede yabancı olacak, onlara kulluk edecekler; ve onlar da kendilerine dört yüz yıl cefa edecekler. Yaratılış 15:13.

Rab, İbrahim’le üç aşamalı bir süreç içinde antlaşma yaptı; bu üç aşamanın birincisi, İbrahim’in soyunun Mısır’da dört yüz yıl tutsak kalacağına dair peygamberliği içeriyordu. İkinci aşamada İbrahim’e sünnet riti verildi ve üçüncü aşama Moriya Dağı’nda İshak’ın kurban edilmesiyle. Dört yüz yıl, Rab’bin seçilmiş bir halkı ortaya çıkarıp onunla antlaşma yaparken attığı üç adımın alfasında belirlenmişti. O seçilmiş antlaşma halkı, MS 34 yılında İstefanos’un taşlanması sırasında Tanrı’dan boşandı; bundan sonra ise uluslara seçilmiş elçi Pavlus, o dört yüz yılı dört yüz otuz yıl olarak tanımladı.

Şunu söylüyorum: Tanrı tarafından Mesih’te önceden onaylanmış olan antlaşmayı, dört yüz otuz yıl sonra gelen yasa hükümsüz kılamaz; öyle ki vaadi etkisiz bırakmış olsun. Yaratılış 3:17.

Ahdi temsil eden sayı dört yüz otuzdur; ancak adları sırasıyla İbrahim ve Pavlus olarak değiştirilen Abram ile Saul’un iki tanıklığı, dört yüz otuzluk bütün sayıyı oluşturan iki ayrı dönemi teşhis eder. Tanrı bir canın adını değiştirdiğinde, bu, o can ile Tanrı arasında ahdi bir ilişkinin simgesidir. Bu nedenle dört yüz otuz yıl, İbrahim’in dört yüzü ve Pavlus’un buna eklenen otuzu örneğinde olduğu gibi, birbirinden ayrı iki sayının toplanmasıyla ortaya çıkan bir toplamdır. Hezekiel üç yüz doksan gün sol yanı üzerine, ardından kırk gün sağ yanı üzerine yattı; böylece toplamı dört yüz otuz eden iki sayıyı teşhis etmiş oldu.

Yaratılış’ın on birinci bölümünde, tufandan hemen sonra Nimrod’un isyanı aracılığıyla ortaya çıkan ölüm antlaşması, iki antlaşma arasındaki ayrımı belirginleştirir. Babil Kulesi’nin unsurları, yargılanıp dağıtılacak olan, kendini kurtarma esasına dayalı şeytanî bir antlaşma halkına tanıklık eder. Aynı bölümde, İbranilerin soyağacı Eber’in doğumuyla takdim edilir; bu da Nimrod’un ölüm antlaşmasının karşısında, yaşam antlaşmasını temsil edecek seçilmiş bir halkın başlangıcını işaret eder.

Eber otuz dört yıl yaşadı ve Peleg’i doğurdu. Eber, Peleg’i doğurduktan sonra dört yüz otuz yıl daha yaşadı ve oğullar ile kızlar doğurdu. Peleg otuz yıl yaşadı ve Reu’yu doğurdu. Yaratılış 11:16–18.

Yaratılış’ın onuncu bölümünde Eber ve Peleg’den ilk kez söz edilir.

Eber’in iki oğlu oldu: birinin adı Peleg idi; çünkü onun günlerinde yeryüzü bölündü; kardeşinin adı da Yoktan idi. Yaratılış 10:25.

Peleg bölünme ya da ayrılma anlamına gelir; Peleg’in günlerinde ise antlaşma halkının iki sınıfa ayrılması, Babil Kulesi’nin tarihi ve Nimrod’un isyanıyla belirginleşir. Eber dört yüz altmış dört yıl yaşadı; ancak Peleg (bölünme) doğduktan sonra dört yüz otuz yıl yaşadı. Her olgunun bir karşılığı vardır ve dört yüz otuz, Pavlus’un İbrahim’in antlaşma peygamberliğine atfettiği sayıdır. Dört yüz otuz sayısı, Eber’in Peleg’in doğumundan sonraki yaşamıyla ilişkilendirilmiş olmakla birlikte, onun yaşamının ilk otuz dört yılı “dört ve otuz yıl” diye ifade edilir; bu elbette otuz dört yıldır, fakat bu otuz dört yılın yalın ifadesinde “dört” ve “otuz” (430) okunur. Sonra dört yüz otuz geldi; ardından Peleg’in yaşamının ilk ifadesi “otuz”dur.

Eber, İbrani adının köküdür ve antlaşmanın seçilmiş halkı olacak olan İbranilerin ilk zikredilişidir. Eber, karşıya geçmek anlamına gelir; böylece, İbrahim’in çocuklarının Kızıldeniz’i aşarak Vaat Edilmiş Toprak’a geçmeleri gibi, yeryüzünden yeni yeryüzüne geçen antlaşma halkını simgeler. Kırk yıllık çölde dolaşma bu karşıya geçişi geciktirdi; ancak kırk yılın sonunda Şeria’yı aşarak Vaat Edilmiş Toprak’a girdiler; böylece bu, Tanrı halkının son karşıya geçişini simgeledi. Peleg, insanlığın iki antlaşma halkına bölünmesi tarihinin ilk kez Nimrod’un kulesinde meydana geldiği dönemi temsil eder. Nimrod’un ölüm antlaşmasının simgesi karışıklıktır; İbrani yaşam antlaşmasının simgesi ise, Peleg’in temsil ettiği bölünmeden önce Eber’in yaşamının dört yüz otuz

yılıdır. Peleg adı aynı zamanda simgesel bir sayısal gerçeği de belirtir; çünkü Eber'in dört yüz otuz yılı iki sayıya bölünür ve Peleg, dört yüz sayısının otuz sayısından ayrımını temsil eder.

Dört yüz otuz iki bölümden oluşur. İbrahim'in antlaşmasının dört yüz yılına, Pavlus tarafından belirtilen ilave otuz yıl da eklenmiştir. Tanrı'nın halkının son uyanışını meydana getiren bilgi artışı, sonsuz antlaşmanın iki bölümlü simgesinin açıkça tanımlandığı Daniel on ikinci bölümde temsil edilmektedir ve bu, 9/11. ayetlerde ortaya konulmuştur.

Ve o yoluna devam et, Daniel; çünkü bu sözler son vaktine dek kapalı tutulmuş ve mühürlenmiştir. Birçoğu arındırılacak, aklanacak ve denenecektir; fakat kötüler kötülük etmeye devam edeceklerdir; ve kötülerin hiçbiri anlamayacaktır; fakat hikmet sahipleri anlayacaktır. Ve daimî kurbanın kaldırıldığı ve ıssızlık getiren iğrenç şeyin dikildiği zamandan itibaren bin iki yüz doksan gün olacaktır. Daniel 12:9–11.

Onuncu ayette “arınacak, aklanacak ve denenecek” şeklinde temsil edilen üç aşamalı bir sınamaya süreci meydana getiren son mührün açılması, bin iki yüz doksan yılla ilişkilidir. Ayete ilişkin öncü anlayış şudur: 508 yılında putperestliğin direncinin ortadan kaldırılması, Kutsal Kitap peygamberliğinin beşinci krallığı olarak papalığın 538 yılında kurulmasına yol açan otuz yıllık bir süreci başlatmıştır; papalık da daha sonra Kutsal Kitap peygamberliğinin beşinci krallığı olarak bin iki yüz altmış yıl 1798'de sona erinceye dek hüküm sürmüştür. 508'den 538'e kadar olan otuz yıl, Pavlus tarafından 2. Selanikliler'de “önce bir düşüş” olarak da temsil edilmektedir.

2. Selanikliler'de konu, sırasıyla peygamberlikteki dördüncü ve beşinci krallıklar olan putperest Roma ile papalık Roma'sı arasındaki ilişkidir. William Miller, Daniel kitabındaki “gündelik”in putperest Roma'yı temsil ettiğini 2. Selanikliler'in bu bölümünde keşfetti; ayrıca Miller, Daniel'deki “gündelik”in her zaman ıssızlığın iğrençliği yahut ıssızlığın suçtaşlığı ile bağlantılı olarak sunulduğunu da keşfetti. Daniel kitabındaki ıssızlığın iğrençliği ve ıssızlığın suçtaşlığı, Vahiy kitabında Yuhanna'nın sırasıyla canavarın sureti ve canavarın damgası olarak tanımladığı şeyleri temsil eder.

William Miller, peygamberlik uygulamalarının çoğunu, hatta tamamını, “günlük” (putperest Roma) olarak temsil edilen iki yıkıcı gücü ve ikinci yıkıcı gücü teşhis etmesine dayandırdı; bu ikinci güç iki şekilde ifade edilir: Vahiy'de ıssızlığın suçu olarak (kilise ile devletin birleşimi) — canavarın sureti (papalık peygamberlik yapısı) şeklinde — ve ıssızlığın iğrenç şeyi olarak (güneşe tapınma) — Vahiy'de canavarın damgası şeklinde. Miller'ın 2. Selanikliler'deki Pavlus sunumundan çıkardığı anlayış, Adventizmin temellerinin simgesi olan Miller'ın başlıca temel anlayışlarından biriydi. Pavlus, 2. Selanikliler'in ikinci bölümünde temsil edilen gerçeği sevmeyenlerin, güçlü bir aldanişı kabul edenler olduğunu bildirir.

Daniel'in üç ayetinde (Daniel 12:9–11), son günlerdeki simgesel anlayış zamanın uygulanmasını içeremez; çünkü 22 Ekim 1844 tarihi itibarıyla peygamberlik zamanının uygulanışı artık geçerli değildir. 9/11 ayetleri, otuz yıl ve bin iki yüz altmış yıl olmak üzere birbirinden ayrı iki dönemi temsil eder. Kırk sayısı ile bin iki yüz altmış sayısı, her ikisi de peygamberlikte çöle ilişkin simgelerdir ve peygamberlik bakımından birbirlerinin yerine kullanılabilirler. Bu nedenle, bin iki yüz altmış kırk olarak anlaşılabilir ve kırk, dört yüzün onda biridir. 9/11 ayetleri, otuz (Pavlus) ile

bağlantılı olarak dört yüzün (İbrahim) temsil ettiği ebedî antlaşmanın sayısını simgeler. “Bin iki yüz altmış” ile temsil edilen “çöl”, “kırk”lık bir “çöl” ile uyum içindedir ve dört, dört yüzün onda biridir. Otuz, otuzdur. Dört yüz otuz sayısı, dört yüz sayısına otuz sayısının eklenmesiyle ortaya çıkar; Hezekiel dördüncü bölümde bu, üç yüz doksana kırk sayısının eklenmesiyle temsil edilmektedir.

On ikinci bölümdeki 9/11 ayetleri, bölümdeki üç peygamberlik döneminin ortasını temsil eder ve son günlerde mührü açılan ebedî antlaşmanın bir simgesidir. Son günlerde dört yüz otuzun anlamının mühürden açılması, Hezekiel’in dördüncü bölümünde gerçekleşir.

Yahuda oymağının Aslanı, şimdi Hezekiel, Yuhanna, Daniel ve Yeşaya ile birlikte iman aracılığıyla En Kutsal Yer’e girmiş olanlara yönelik son uyarı mesajının mührünü açmaktadır. Bu hakikat, yalnızca İsrail’in sürgün edilmişleri olarak değil, aynı zamanda yüz kırk dört binin sancağı olarak temsil edilenlerin yukarı kaldırılmasıyla bağlantılı olarak açılmaktadır. Bu hakikat, İbrahim’in dört yüz yılıyla temsil edilen antlaşmanın, Pavlus’un otuz yılıyla temsil edilen antlaşmayla bağlantısı bağlamı içine yerleştirilmiştir. Bu hakikat, Millerciler tarafından doğru biçimde anlaşılmış olan üç simgesel dönemin ortasını temsil eden Daniel 12. bölümün 9/11 ayetleri içinde ortaya konulmuştur. Daniel 12’de mührü açılmakta olan ortadaki 9/11 gerçeği, Hezekiel’in üç yüz doksan günü ve kırk günü ile temsil edilmektedir. Bu günler, on yedinci Yubil döngüsünün otuzuncu yılında Hezekiel’e açılmaktadır; ve bir kâhin olarak Hezekiel, üç sınavın ortadaki sınavında bulunan yüz kırk dört binin kâhinliğini temsil eder.

Hezekiel, tapınak sınavı içinde “dördüncü ay”ın “beşinci günü”nde işaretlenmiştir; bu tarih, Millerit tarihinde, 19 Nisan 1844’teki ilk hayal kırıklığıyla başlayıp aynı yılın 22 Ekim’inde sona eren yedinci ayların tam ortasını (“yarı yolunu”) belirlemekteydi.

“1844 yazında, 2300 günün sona ereceğinin ilkin sanıldığı zaman ile, sonradan onlara kadar uzandığının anlaşıldığı aynı yılın sonbaharı arasındaki orta noktada, mesaj Kutsal Yazılar’ın bizzat kendi sözleriyle ilan edildi: ‘İşte, Güvey geliyor!’” The Great Controversy, 398.

21 Temmuz 1844, yedi kutsal ayın tam ortasına denk geliyordu ve o tarihte Samuel Snow, Gece Yarısı Nidası mesajını sunmak üzere Boston Çardağı’nda bulunuyordu. Orada, halka açık bir sunumda ilk kez “Kutsal Yazı’nın bizzat sözleriyle şöyle ilan etti: ‘İşte, Güvey geliyor!’” Biz şimdi sembolik olarak, Gece Yarısı Nidası’nın habercilerinin bir gelgit dalgası gibi ileri çıkmasından hemen önce, Boston Çardağı’nda Hezekiel ile birlikte durmaktayız. Sancağın yükseltilmesine ilişkin peygamberlik süreci, Vahiy dokuzuncu bölümdeki İslâm’ın peygamberlik çizgisinde tasvir edilmektedir. Hezekiel dördüncü bölüm ikinci tanığı ve üç yüz doksan bir yıl on beş günlük o peygamberliğin sonucunu sağlar; bunu da dördüncü bölümde yapar.

Bir sonraki makalede bu hususlara devam edeceğiz.